

Csaba királyfi visszatérése

- Üstökösként borítjuk be az égboltot, messziről hirdeti majd, itt vagyunk! Nem feledtük őket, az ígértek szerint megsegítjük őket! – zengett a magas, délceg Csaba hangja, s a nálánál rangban kevesebbek mind a háttérben bólogattak. Egyedül csak Nátor szemlélte némi zavarral az Arany Griff képernyőjén szétterülő H-szektor, s annak ékkövét, a rájuk váró Hunniát. Még mindig alig hitte el, a Táltosok pántjával homlokán elhagyhatta őrhelyét s utazott.

A nap úgy indult, semmivel sem utalt arra, miképpen végződik. Minden egy ingerült hívással kezdődött...

- Itt a Tetejetlen Fa, vétel! Ismétlem, itt a Tetejetlen Fa! Fúrócsillag jelentkezz!

A hang még párszor elismételte, de akinek hallania kellett volna, füle botját se mozdította. A Fúrócsillag nevezetű kutató-megfigyelő bázis nem felelt.

Hogy is tehetne volna, amikor kezelője – Nátor maga - kezeit feje alá téve kényelmesen heverészett és képzeletben nagyon messze járt? Teste mozdulatlanul feküdt, de szelleme sámánéhoz hasonlóan irdatlan távolságokban, ismeretlen világokban szállt.

A hívó megunta a hiábavaló üzenetést, sávot váltott.

- Nátor, az anyád kutya Öregistenit! – recscent rá a hívottra, amikor rajtakapta a kezelőt a lazaságon.

A nevezett összerándult, viharsebesen vetette ki magából a teremtett szimuláció ölemeleg világa. Nagyot szívott fogain, koponyájában csak úgy zuhogott a szemrehányás:

- Ügyeletben szórakozol? Elment a józan eszed, nem ezért fizetnek! Kapd össze magad, ne tépjem hiába a számat! Ha a Csaba meghallja, mivel múlatod az időd, mehetsz hajtóműről salakot vakarni!

- Jól van, nem kell ennyire felfortyanni! Káprázat volt, de nem ostobaság. Készülök a pilótavizsgámra.

- Azt elhiszem, de akkor mért a „Szépasszony 2”-t futtatod a „Szépmező Szárnya” okítás helyett?!

Nátor hümmögött, nem volt ezen mit szépíteni, lebukott. Jó tudni, odafenn micsoda gépeik vannak, már ezt is képesek lenyomozni. Rántott egyet a vállán, elfoglalta előírás szerinti őrhelyét:

- El tudtál érni, amúgy sem jártam mélyen, vész esetén kéznél vagyok – simított végig a vastag, szőnyegszerű őrhelyen. A különféle székeket, üléseket csak a jóval modernebb Tetejetlen Fán használták, a Fúrócsillag még régi konstrukció volt, bevált szerkezetekkel.

A különleges szőnyeg anyagába szőtt szimbólumok felfénylettek, jelezve: üzembész.

- Ne csak vész esetén legyen így! Tedd le az üleped, és vesd tekinteted a H-szektorra!

Nátor szemöldöke gyanakodva a magasba ugrott:

- Hunniára? Azt meg már minek?

- Ha a mellékötött üzenetet is kibogoznád, amit az imént küldtem át, nem kérdeznél ilyesmit – fedtte a sértett hívó. Nátor próbált rájönni, kinek a hangját hallja, de mostanában annyian váltották egymást a Tetejetlen Fában, hogy nem bírta követni.

Helyette ujjával egy szőnyegébe szőtt állatmintára ütött. Az állat átbuszkázott a fején, ezzel egy időben az üzenet térbeli, holografikus ábrája sejlett fel Nátor előtt.

- Ha van írás, te minek kellesz, hm? Csipogj más fülébe, amit kellett, elvégezted! – és egy ujjcsettintéssel bontotta a vonalat. Összeráncolt homlokkal futotta át a jelentést, miszerint töredezett, zajjal teli jelet fogtak a H-szektorból és további kivizsgálást szorgalmaztak. Vészegény jelecske volt, Nátor nem csodálkozott azon, a Fúrócsillag rá se hederített.

Nyögve tápáskodott fel. Ahhoz, hogy lenézzen, mi hír Hunniában – a H-szektor ezt a helyet takarta -, nem volt elég a szőnyegen terpeszkednie. Dereka nagyot roppant, arca kisimult. Ez kellett, ezért volt oly kényelmetlen az ülés. Többet kéne mozognia, de ezt már a

húga, Tanara is mondta. Alig várta, letegye a pilótavizsgát, akkor aztán hátat fordíthasson Fúrócsillagnak és a tétlenségnek

Pneumatikus nesz jelezte, valaki érkezik a gépház felől. Kisvártatva Kalamona dugta ki a fejét, s Nátorra villantotta sűrűn álló, hegyes fogsorát.

- Nocsak, vége a mókának? – nevetgélt gúnyosan.

- Te meg mit keresel itt? Nem lent lenne a helyed? – mérte végig a nála két fejjel alacsonyabb teremtményt. Emberszerű volt, hiszen rendelkezett két kézzel, két lábbal, de a fizimiskája igen csúfra sikeredett. Sötétbarna bőr feszült arányos, kis testén; boglyas fekete haja szétmeredt a fején; kárörvendő, vörös szemével Nátort méregette és kajánul megnyalta vastag, húsos ajkait. A manóképű szerzet nőnek született és örökösen Nátorra fente a fogát. Fajtájának sajátossága volt, hogy sosem aludt és Nátor attól tartott, egyszer úgy ébred, hogy Kalamona mellette fekszik, meztelenül. Rémálmaiban se jöjjön ez elő!

Kalamona összekulcsolta kezeit a háta mögött, a mozdulattól megcsendültek csuklóira húzott ezüst karperecei. A gépészek koromfekete kaftánjában szépen körbejárta Nátor irányító szőnyegét.

- Ósdi darab, kérelmezhetnél egy újabbat odafentről. Ha nem csak álmodni akarsz arról, sámánivadékból szárnyaló pilótává leszel, mindenképpen cseréld le.

Nátor elkomorodott, fejét kissé előre döntötte, hajfonatai arcába hullottak:

- Muszáj mindig előhozakodnod ezzel?

Kalamona ártatlanul rebegettette meg szempilláit.

- Valami rosszat mondtam? Hiszen csak támogatlak abbéli elhatározásodban, rázd le válladról őseid igáját! Ugyan, enyhülj meg és fogadd meg tanácsom: kérj egy ülést. Hiszen olyanban ülnek a mai pilóták!

Nátor komoran fonta karba kezeit. Voltak napok, amikor mélységesen unta a szolgálatot a Fúrócsillagon. Azt is csak azért varrták a nyakába Kalamonával és négy másik elvont táltossal egyetemben, mert felmenői között révedezők voltak és azok köztudomásúlag fogékonyabbnak bizonyultak a távolbalátó eszközök használatában. Mondhatni előre kikövezték Nátor számára, mivé kell válnia, függetlenül egyéni vágyaitól.

Míg négy másik társa mély elégedettségben teljesítette feladatát és büszkén viselték homlokukon a Táltosok fejpántját, ő messzire vágyott. S nem csak lélekben, de testben is. Többre becsülte a valós száguldást a két legújabb típuson, a Széptüzek Lángján vagy a Jószelek Fúvásán, mint hogy művi transzban, Dobot használva röppenjen. Abroncsként szorította fejét rangjának jelvénye, örömet hajította volna messzire a pilóták Turuljáért cserébe.

Kalamona hamar rájött, mi után sóvárog és hogy közelébe kerüljön, bízatta. Most is, mire Nátor kikeveredett gondolatainak erdejéből, maga mellett találta a kis nőt, aki elragadtatással simogatta a magas férfi karját.

Nátor elhúzta kezét és szótlánul az ügyeleti helyiség falába épített Dobhoz lépett. Vajmi köze volt már annak az ősök bőrhártyával bevont dobkeretéhez, s a hártyára pingált univerzumhoz, ütni sem kellett a szellemek hívásához. Az ovális keretben ezüstös, vízszerű anyag hullámozott, lágyan, szüntelenül. Előtte egy kis fém tálka várta, Nátor behullajtsa egy csepp véréét. Az automata csak így adta ki a révüléshez szükséges gombapírulát.

Kedvetlenül belebámult a tenyerébe, övén penge után matatott. Kalamona segítőkészen nyújtotta át a magáét.

- Hát ez meg minek neked? – vette át a kést tőle.

- Önvédelemre.

- Rajtad kívül senki se megy le a gépházba, ki ellen véded magad?

- Mert azt hiszed, az csak úgy van! A mieink ott is libbennek, ahol a tieitek nem. Szél vagyunk mi, Nátor, mit nekünk a ti világotok zárt tere! Sose lehet tudni, mikor kell valakit a jó modorra emlékeztetnem – vigyorodott el gonoszul.

Többre Nátor nem volt kíváncsi, így hát megvágta az ujját, belesöpöpentette vérét a tálkába. Áldozata azonnal felszívódott és a tál alján egy zöld tableta jelent meg. Rutinosan dobta a szájába, közben visszaadta a kést Kalamonának. A kis nő élvezettel nyalta le a férfi vérét a kés pengéjéről.

A kábítószer szétomlott a szájában és hamar ütött. Nátor megszedült, kezeivel a Dob két oldalára támaszkodott. Pislogott párat, de így se űzte el a világra hulló szivárványt. Ideje volt fejét a Dobba meríteni.

Fémdarabok, roncsok száguldottak a H-szektor golyóbisa körül – űrszemét, műholdak -, közben a férfi fülében folyamatosan ciripelt egy tücsök. Lassacskán rájött, nem tücsök az, hanem az a rengeteg rádióadás, ami valósággal körbeszövi a bolygót. Ha eléggé odafigyelt, hallani vélte, mely nép mit halandzsázik.

Ezekre kevés figyelmet fordított. Kikereste a tút a szénakazalból, azaz azt a halovány jelecskét, ami miatt a Tetejetlen Fa ugrasztotta. Pislantott egyet: a hívás úgy remegett előtte, akár egy festett csik. Pislantott kettőt: már a felhők túloldalán járt, alant hegyek karéja, zöld végek simultak, városok barna rozsdafoltjával. Pislantott harmadjára: akkor már azt is látta, kitől ered a hívás. Gúnyája idegen, szava szintén. Végigmérte, de sehogy se értette.

- Ez, bármerről nézem, nem székely.

Kihúzta fejét a Dobból, kábulata véget is ért, haja és képe száraz maradt, hiszen a Dob nem igazi vizet dédelgetett keretében.

- Mit dünnyögsz? – nyújtogatta nyakát a csöpp Kalamona.

- Azt, hogy a hívás helyszínén nem láttam székelyeket.

- Talán már akkora a bajuk, hogy nyakukon az ellenség.

- Eh, más világ van már odalent, de akkor sem tetszik... - legyintett Nátor, de csak nem hagyta nyugodni a nő kijelentése. Hiszen hogy feltúrták még a földet ott, s idegen ajkú népek utasították ott a helyieket! Azok a grimaszok is! Parancsra mozdultak, nem örömben!

- Itt baj lesz!

- Hívni csak akkor szoktak.

- Igaz, de talán túl későn ejtették szerét!

Visszasietett szőnyegére, elsőbbségi vonalat kért a Tetejetlen Fához, kikerülve a szövevényes gépies hangú, lélektelen bürokráciát. Még Kalamonáról is elfeledkezett, aki néma árnyként guggolt le, hadd halljon mindent első kézből.

Szőnyegén cifra agancsú szarvas bucskázott nagyot és a férfival átellenben egy csinos lány öltött testet, hosszú hajfonatának végén előírászerű, csodaszarvasos hajkoronggal.

- Tessék, itt a Csaba segítője, Gimely beszél, miben segíthetek?

- Mondjuk abban, kerítse elém személyesen a Csabát – morogta. Esze ágában sem volt egy helyes senki rangúval fecsegni.

- Jelen pillanatban ez nem lehetséges, haditanácson vesz részt – villantotta fel hivatalos és kissé gunyoros mosolyát az asszisztens.

Nátor szorosan összezárta a száját, nehogy elkáromkodja magát. Egészen kiment a fejéből, mostanában a Sárkányokkal rúgták össze a port, arról beszélt mindenki. Nem szó szerinti sárkányokról volt itt szó, hiszen az nem jelentett többet egy rangnál, ahogy a Csabát is akként használták. A legutóbbi Csabát éppenséggel Veleknek hívták.

- Akkor hívjon valaki olyat, akinek jelentést tehetek a székely hívásról.

Gimely csinosan összefűzte ujjait maga előtt, szemeit Nátorra függesztette:

- Épp olyan személlyel beszél. Habár segítőként dolgozom a Csaba mellett, egyúttal a Székely Ügyek Műveleti Tanácsának vezetője vagyok.

- Nőként? – horkant fel illetlenül Nátor. Kalamona fülig érő vigyorral nézte, mikor üti meg a guta.

- Természetesen. Remélem tisztában van vele, véget értek a nőablós korszakok, amikor a leányokat tárgyként adták-vették, nevünk már nem hallgass a férfiak gyűlésein és hajuknál fogva sem húznak már be bennünket hétvégi jurtába, hogy jó erős fiakkal tegyék tele méhünket.

Kalamona felnyerített, Nátor rávetette villámló tekintetét, erre sietve tapasztotta tenyerét szájára.

- Nos, miután helyre tettük ezt az apróságot, várom a jelentését!

Nátor elmorzsolta egy bocsánatkérés félét. Kurtán, csak a lényegre szorítkozva előadta a látottakat. Ebbe még az is belefért, röviden idézze a székelyekkel kötött, hajdani megsegítési szerződés ide vonatkozó passzusát.

Kínosan érintette elszólása, szabadult volna Gimelytől. Ekkora blamázt! Ha híre megy, fuccs a dicső Turulnak!

A nő gondolataiba merült, majd váratlanul Nátorra pillantott.

- Rendben, jó – és minden egyéb magyarázat nélkül vége szakadt az adásnak.

Kalamona és Nátor összenézett.

- Ez meg mi volt?

A következő órácskában Nátor visszahajtotta Kalamonát a gépházba, s hogy vélt meg valós lelki sebeit nyalogassa, belemerült a pilótaoktatás szépségeibe. Úgy vette, megtette, ami munkaköri leírásában szerepelt, innentől a dolog önállóéletre kelt.

Keveset tévedett: élt az bizony, egyenesen száguldott, épp a Fúrócsillag felé. Nátor homloka verejtékezett, olyannyira belefeledkezett az oktatóprogramba. Már írta volna ki a játék, hány szikrát ért el és az elég-e a vizsga letételéhez, amikor a Fúrócsillag eltörölte az egész káprázatot.

Nátor felült, nagy levegőt vett, de szitkai sosem láttak napvilágot. A képernyő közepén figyelmeztetés vöröslött rovásírással. A radar szerint kisebb flotta lépett be őrhelyének körzetébe és percekben belül megérkeznek. Nátor szája kiszáradt a Csodaszarvas emblémák láttán: maga a Csaba és elit egysége, a Fehér Lovak közeledtek. Gépeik szinte beleolvadtak az űr bársonyos drapériájába.

Mire észbe kapott, átbucskázott a parancs narancsszín madara: szálljon át, ő is megy velük. Ő volt az a Táltos, aki szemeit Hunniára vetette, tőle szeretnék hallani, mit tapasztalt, mi vészre készüljenek. Nátor megtett mindent, amire kérték, csak ne izzadt volna annyira a haja alatt. Fonatai végét babrálta türelmetlenül, átragadt rá is a fedélzeten uralkodó feszültség.

De régen vonultak hadba a székelyekért! Vajon most mi fogadja őket? Hány embert kell elveszejteniük azért, újra szent legyen a béke? Velek Csaba is kezét kézfegyverén pihentette, amiről a régi székelyek azt tartották, villámot húz le az égből. Egyszerű ésszel valóban ennek tűnhetett. A vezér arca merev volt, akár ha márványból metszették volna, neki sem volt ínyére, újra használnia kell gyilkos eszközét. Gyomrát a Sárkányok ügye jobban megfeküdte, de nem állhatott el hűtlenségéből a régi egyezménytől.

Azt tervezte, nagy robajjal zúdulnak le a felhők közül, meglepetésbe dermesztve az ellent. Búgjon csak a menny, vigye messzire, megérkeztek, vége a rabigának!

Így is lett. A földet ásó szolgák kezéből kihullt az ásó, orcájukat az ég felé fordították szent és rémült iszonyattal. Többen elájultak, mások futásnak eredtek: spricceltek szerteszt fejetlen horda módjára.

- Azt hozzátok élém, ő lesz a vezérük. Nem lesz nehéz dolgotok, még csak fegyvert se látok nála – parancsolta a Csaba a fehér Lovaknak, és szemeit le se vette arról az okulárés, öszes hajú férfiról, ki egy nagy sátor előtt állott döbbenettől sújtva.

Nem telt bele egy fertályóra, a Csaba lába Hunniát taposta, fényes, gazdag kaftánjának szélét, számtalan fonatát vidám, langyos szél csapkodta, előtte pedig ott térdelt a világot vaddisznóként feltúró idegen ajkú vezér. Kérdőre vont, kiféle, miféle és mért hajtja szolgaságba az itt lakókat. A válasz sem maradt el:

- Kérem szépen feltárást folytatunk a Régészet Tanszék jóvoltából és annak alkalmazásában. Ők nem szolgák csak határozott időre felfogadott segédmunkások: árokások, kubikosok, amott meg ők – intett egy csoport rémült fiatalra – önkéntes hallgatók az egyetemről. Némelyik ugyan székely, de saját elhatározásából segíti munkánkat.

- Hát a hívás? Vagy azt is tagadja? – hajolt közelebb a Csaba, ujjai vádlón mutattak az odébb, asztalon heverő, a jeladásra használt, igen régi, rovásokkal bőven ellátott kötömbre.

Az idős professzor meglepetten mustrálta a követ, fejét csóválta.

- Egyik doktoranduszom foglalkozott vele, meg sem fordult a fejünkben, több lehet pusztá kötömbnél...

Régészek... feltárási... Pusztá kötömb! Nátor szíve kihagyott egy ütemet: ez aztán a galiba!